

Dicere verum
Quid velut? HORATIUS

Nederlanden.

HERTOGENBOSCH, 11 Julij. PUBLI C A T I E.

Da Gouverneur der provincie Noord-Brabant, gezien hebbende de wet van 28 juni 1831 (Staatsblad n° 20), tot daerstellung van maatregelen, om alsnog, bij vrijwillige leening, in de behoeften van den staat te voorzien, en bij mislukken van deze, tot het vaststellen van eene verplichte leening.

Heeft verneemd, elk en een iegelijk der ingezetenen van de gezegde provincie, met de bedoelingen dier wet, te moeten bekend maken, welke daerheen strekt, om door de verwezenlijking van de vrijwillige leening, de daar bij vastgestelde gedwongen leening of heffing te vermijden, terwijl dit doel vroeger gemist zijnde, door dien de deelneming in de vorige leening verre is van algemeen te zijn geweest, vermits zij slechts en helst der behoeften heeft gediend, alhoewel kan bereikt worden, vanmeer door diagenen, welke verzoond hebben, daar in deel te nemen, en hun belang te dien aanzigte te laat hebben ingezien, van de tegenwoordige vrijwillige leening, welke van en met den 11 Julij aanstaande, gedurende den tijd van veertien dagen, zal opengesteld zijn, alnog werde gebruik gemaakt, en ieder ingezetene met een gevoel van erkentelijkheid jegens den Koning, het door Hoogstdezelve voorgesteld, en door zijne vertegenwoordigers bekrachtigd middel, zal toezien, om eens drukkende belasting vroedriekomen, en dat eene algemeene deelneming in de nieuwe vrijwillige leening, door voldoende middel van dat middel zal kunnen verzekeren.

Daar bepalingen, te dier zake in de wet voorkomende, zijn allezins in het belang der belastingsschuldigen aangesteld, en hebben vele moeilijkheden weggenomen, welke van velden in soortgelijke negotiatiën worden aangetroffen, zoo met betrekking tot het bedrag der aandelen, als der termijnen van fournissement, daar in de onderhavige wet, ten gerieve der ingezetenen, is bepaald.

Da de inschrijvingen zullen plaats hebben voor aandelen van f 950, halve aandelen van f 475, vijfde gedeelten van f 190, en tiende gedeelten van f 95, voor welke aandelen of gedeelten van dien, zullen worden afgegeven schuldbrieven, groot f 1000, f 500, f 200 of f 100, rentende zes ten honderd, van volkomen gelijken aard, als die vermeld in artikel 4 der wet, van den 13 april 1831 (Staatsblad n° 9).

Da de fournissementen in deze leening zullen moeten geschieden:

Van 10 pCt. vóór of op den 31 Julij 1831.
• 20 " " " 15 September 1831.
• 20 " " " 15 October 1831.
• 20 " " " 15 November 1831.
• 25 " " " 31 December 1831.

Da de alzo bepaalde fournissementen zullen worden gedaan op dezelfde wijze als voor de negotiatië vastgesteld den 13 april 1831, is bepaald, en dat ook als gereed geld, tegen tien ten honderd van de sommen, daar in uitgedrukt, zullen worden aangenomen de reversalen, uitgegeven volgens het 8ste artikel der wet omtrent die negotiatië, mitsgaders, bij zoo verre de inschrijvingen de som van drie-en-twintig millioen te hoven gaan, tot het beloop van al het meerdere, ook schatkist-biljetten voor het volle kapitaal, met de renten; in elk geval zal worden bekend gemaakt, in welke evenredigheid, op elke inschrijving, schatkist-biljetten in betaling zullen kunnen gegeven worden.

Da tot verzekering van de renten en de wederintrekking van de schuldbrieven, uit deze negotiatië voortte spruiten, de noodge waarbij de wet, gegeris is, en dat het meerder bedrag der inschrijvingen dan de som van drie-en-twintig millioen, zal worden gebezigt, tot intrekking en geheele vernietiging der schatkist-biljetten.

Na een overzicht dezer bepalingen, zullen de heilzame bedoelingen van voorzegde vrijwillige leening, en de voordeelen, welke zij aan de deelnemers verzekert, niet in twijfel kunnen getrokken worden, maar den ingezetenen, zoo in derzelver algemeen als bijzonder belang, als belastingsschuldigen ten spoorslag verstreken, om daarin door eene algemeene deelneming, bij te dragen, en zich alzo door inschrijving in dezelve te, waarborgen tegen het nadeel, der bij dezelfde wet vastgestelde gedwongene heffing.

Hoezeer wellicht overbodig, vindt zich de Gouverneur echter gedrongen, ieder ingezetene tot inschrijving optewekken, zelfs den geen, wiens middelen van bestaan slechts mochten toelaten, om dit voor f 100 te doen, daar de wet, ook de aanneming van inschrijvingen voor dat bedrag toestaat; terwijl hij Gouverneur, ook vooral de zoodaartigen moet uitnoodigen, die reeds in de vorige vrijwillige leening deel genomen hebben, om het daarbij niet te laten berusten, maar bij zich zelve te overwegen dat kunnen aanslag in de thans vastgestelde gedwongene heffing, hooger zal loopen dan die, welke zij tijdens die deelneming, te verwachten hadden, zoo als ook de meermogenden worden aangezoekt om zich niet te bepalen bij eene inschrijving, berekend naar het waarschijnlijk bedrag van hunnen aanslag in de gedwongene heffing, maar om meer dan dat te doen, ten einde door eene ruimere inschrijving (welke hen eenen hoogen interest verzekert, of bij verkoop van de effecten, slechts aan eene zingere opoffering blootstelt), hunnen mingevoeden landgenoot van het nadeel der gedwongene heffing te helpen bevrijden.

Overigens is het voordeel toeh, dat voor elken belastingsschuldigen, in de vrijwillige inschrijving gelegen is, zoo tastbaar, dat niemand daaromtrent een oogenblik in twijfel zijn kan, die gaat, dat aan de gedwongene heffing eene rente van slechts 4 pCt. verboden is, terwijl aan de deelnemers in de vrijwillige leening, meer dan 6 pCt. interest, door het voordeel van 5 pCt. op het kapitaal, verzekerd wordt, alsmede, dat de gedwongene heffing bij opklimming, zal kunnen loopen, zelfs tot twintigmaal het bedrag des hoofdsom van eens ieders aanslag, in de belasting op het personeel over 1834, en voor de middenstanden en meergevoeden de hoogte zal bereiken, van 18 tot 30 pCt. van derzelver inkomsten, hetwelk nog met 3/8 zal kunnen worden vermeerderd.

Eindelijk vertrouwt de Gouverneur niet noodig te hebben, te dezen aanzien in verdere ontwikkeling te treden, en zal zich dan ook volgaarne op den steeds aan den dag gelagden ijver der ingezetenen zijner provincie verlaten, om even als steeds hunne gedragingen geweest zijn, ook thans weder alle mogelijke opofferingen voor het behoud van den staat te doen, en alzo in de eerste plaats medetewerken tot ondersteuning van het vaderland, en ten anderen, in hun eigen belang, zich te bevrijden van het bezwaar, hetgeen anderszins uit hunne bijdragen in de verplichte geldleening zoude mogen voortvloeijen.

En zal deze worden gedrukt, afgekondigd en aangeplakt, binnen alle de steden en gemeenten dezer provincie, alwaar zulks te doen gebruikelijk is, en in de, in deze provincie uitgegeven wordende Nieuwspapieren, geinsereerd.

Hertogenbosch, den 6 Julij 1834.

De Gouverneur voornoemd,
A. J. L. VAN DER BOGAERDE.

Wij vernemen dat het Zijne Hoogheid behoort heeft, den zeer berwaarden heer H. den Dubbelen, R. C. priester, pastoor en landdeken te Gemert, tot apostolischen administrateur ad interim van het bisdom 's Hertogenbosch, te benoemen.

Wij verheugen ons alle reden te hebben, om te mogen veronderstellen, dat zijn hoog-eerw. heer aan het in hem gesteld vertrouwen zal beantwoorden, en een waardig opvolger zal wesen van wijlen den hoog-eerwaarden van Alphen, wiens langdurig en in alle betrekkingen gewigtig bestuur in de kerkelijke geschiedenis van Nederland zeer gunstig zal opgeteekend worden.

Wij plaatsen alzo gaarne het ons bij die gelegenheid gesonden jaarschrift.

VICARIUS, NOBIS, PROPOSITUS, Sicut IUSTI,
OVIUSQUE VIVAT TERQUE QUATERQUE BEATUS!!!

Met 1 januarij van dezen jare bedroeg de bevolking dezer provincie 342,622 zielen.

Bij Koninklijk besluit van den 22 der vorige maand, is de termijn omtrent het inzenden van de voordragten tot de invoering van nieuwe plaatselijke belastingen, nogmaals met drie maanden, en alzo tot den 30 september aanstaande, verlengd.

Door de provinciale staten van Holland zijn in derzelver vergadering van den 7 dezer weder tot leden van de tweede kamer der staten-generaal benoemd, de aftredende leden, de heeren D. F. van Alphen, P. S. Dedel, J. C. van de Kastele, L. van Toulon, L. C. Luzac, A. Hoyneck van Papendrecht, J. Corver Hooft en W. B. Donker Curtius van Tienhoven.

Door de staten der provincie Utrecht is als lid van de tweede kamer weder ingekozen de baron W. B. van Tuyll van Serooskerke.

Door de provinciale staten van Vriesland is, in plaats van het aftredend lid van de tweede kamer, den heer T. M. Lyoklama à Neyholt, als zoodanig verkozen de heer D. Fockema, en is weder ingekozen de heer v. Welderen baron Rengers.

Door de Staten van Zeeland is den 7 dezer weder ingekozen de Heer Mr. P. J. Boddard.

Men meldt uit Arnhem, van den 8 dezer, het volgende: Bij eene donderbui, welke wij gisteren avond in deze streken hadden, is de bliksem in den toren te Velp geslagen en heeft brand veroorzaakt. Door spoedig aangebragte hulp, is men het vuur gelukkig meester geworden, zoo, dat alleen de spits van den toren is afgebrand.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

Oosteyrk.

WEENEN, 28 Junij.

Een brief uit Lemberg van den 15 dezer behest, ten aanzien van de cholera, het volgende: Alles komt bij deze ziekte daarop aan, dat er in het eerste uur geholpen wordt; is dit verzuimd, dan wordt het moeilijk, ja somtijds niet meer mogelijk, het kwaad te overwinnen. — De eerste kenteekenen zijn duizeligheid, zwaarte des hoofds, eene sterke drukking onder het hart of in de maag; handen en voeten worden koud, er volgen op braken en doorloop. Zoodra men deze kenteekenen bespeurt, moet men thee (kruizemunt of camillen), bij gebrek daarvan warm water, zoo warm en zoo veel, als men maar verdragen kan, gebruiken. Het lijf, inzonderheid de onderbuik, wordt met flanel gewreven, totdat men heet gemaakt zand in eene linnendoek om den onderbuik leggen kan. Men begint zich van blikken warmflesschen te bedienen. In het bed goed toegedeekt, worden vervolgens handen en voeten met borstels gewreven. Breekt er, na verloop van een uur of na anderhalf uur, een sterke zweet uit, dan is de ziekte overwonnen, en alleen zwakheid houdt den genezenden nog eenige dagen in het bed. Is echter het eerste uur verzuimd, dan berooft een hevige maagkramp den zieken van alle bewustzijn, het bloed staat stil en de ontsteking volgt. — Door de opgegevene behandeling zijn intusschen zelfs de zoodanigen, bij welken het bloed reeds aan het stilstaan was, gered geworden. — Men heeft ook dikwijls het aderlaten beproefd, doch de meesten, bij welken het geschiedde, stierven aan verzwakking, vermits zij alsdan de kramp niet konden uithouden. — Uit voorzorg worden flanelle windseis om het lijf gedragen. — Het zekerste behoedmiddel tegen de cholera echter is, geen vrees voor dezelve te hebben. Men heeft hier

voorheelden, dat alleen de angst voor deze siekte hare hantakenen te weeg brengt. Zelfs hij, die de siekte werkelijk heeft, wederstaat ze beter dan een ander, wanneer hij den moed behouwt.

Belgie.

BRUSSEL, 8 July.

In de zitting van het nationaal congres van den 6. deser bekleedde de heer Raikem, vice-president, den voorzitterstoel. Alvorens de beraadslagingen over de 18 artikelen voort te zetten, werden de geloofsbrieven van den heer de Sauvage, als lid van het congres voor de provincie Luik, ondersocht en besloten, dat het berigt wegens de al of niet toelating van den heer de Sauvage, als tevens minister van binnenlandsche zaken zijnde, tot de volgende zitting zou worden uitgesteld; het tweede was het rapport op verschillende verzoekschriften van onderscheidene steden van Belgie, om de preliminairen der Londonsche conferentie van de hand te wijzen; waarop de vergadering besloot, dat sommigen naar het bureau tot het inwinnen van parities zullen worden verzonden, en dat ten aanzien van anderen tot de orde van den dag zou worden overgegaan.

Hierna hervatte de vergadering de beraadslagingen over de 18 artikelen; de heer Gendebien, vervolgde zijne in de vorige zitting voorgedragene redevoering; de baron de Saeys (de vader) de heeren Cartuweyls, de graaf Vilain XIII spraken voor de aanneming der 18 artikelen; de heeren Marbourg en Class (van Antwerpen) tegen dezelve; daarna bekleedde de heer Barthelomy het spreekgestoelte; zijne redevoering strekte ten voordeele der 18 artikelen, waarna de voorzitter de leden der commissie, belast met het rapport over de volmagten der afgevaardigden van Luik heeft uitgenoodigd om morgen bij een te komen voor de zitting, welke hij tegen 10 ure bepaalde.

Van al de in deze zitting uitgesproken redevoeringen, schijnen die van de heeren Marbourg en Class, den meesten indruk gemaakt te hebben.

— De volgende proclamatie is aan de muren alhier aangeplakt gevonden.

AAN DEN REGENT VAN BELGIE.

Mijnheer de Regent!

Op het oogenblik, dat eenige vreemdelingen, der natie, tot welke zij behooren onwaardig, gevoegd bij een handvol intriganten, door de laagste kunstgrepen, de eendragt des belgischen volks zoeken te verstoren, tot regeringloosheid aan te zetten en het vuur des burgeroorlogs aan te steken, hebt gij een beroep aan de burgerwacht gedaan. Dit beroep zal niet te vergeefs geschied zijn; zij heeft getrouwheid aan den Regent, gehoorzaamheid aan de constitutie en aan de wetten des belgischen volks gezworen en zal hare eeden gestand doen. Wij kunnen, daar de geest dier burgerwacht ons bekend is, u verzekeren, dat zij, in alle gevallen, op uwe stem, de beslissingen van het congres, welke die ook zouden mogen zijn, zullen doen eerbiedigen en ten uitvoer brengen, en dat de wet steeds in kraacht zal worden gehouden.

Brussel, den 6 juli 1831.

De generaals, kolonels, luitenant-kolonels en majoren der burgerwacht te Brussel. (volgen de ondertekeningen.)

— Het vonnis, waarbij Gregoire en diens mede beschuldigten veroordeeld waren, is geassiseerd en de beschuldigten zijn naar de assises van Henegouwen verwezen.

— In de zitting van het nationaal congres van gisteren werden na de lezing van twee verzoekschriften, strekkende om de 18 artikelen aan te nemen, de beraadslagingen over die artikelen voortgezet, waarin een aantal leden voor en tegen het aannemen het woord voerde, waarna de heer Dumont, rapporteur der commissie tot de verificatie der volmagten, rapport uitbragt over de verkiezing van den heer Sauvage, minister van binnenlandsche zaken, tot afgevaardigden van de provincie Luik, waaruit bleek, dat de laatste met een meerderheid van zeven tegen twee stemmen tot de toelating geadviseerd had; na eenige deliberation besloot de vergadering, dat het rapport gedrukt en in eene avondzitting besdiscussieerd zou worden; de vergadering scheidde daarna tot den volgenden dag ten 5 ure.

REDEVOERING, uitgesproken door den heer Lebeau, minister van buitenlandsche zaken, in de zitting van het nationaal congres van den 5 July jl.

Mijne heeren!

Ik heb, in eene zoo gewichtige en plegtige discussie, noodig eenen grooten tegenstand te overwinnen, om niet tot de zaak zelve over te gaan, alvorens enige woorden, welke mij persoonlijk aangaan, te hebben gezegd. Toen ik, door een lid dezer vergadering uitgenoodigd om mij te verklaren omtrent het vraagstuk op mijn gevoelen te weten nopens het bestaan van

het ministerie, in dezelfde betrekking met de combinatie, waarvan het de bewenker is, zeide dat ik mijne plichten kende, dat ik dezelve zoudte weten te vervullen en dat ik, na het verwerpen der combinatie, niet in het ministerie zou blijven; toen heb ik mijne geheele gedachten niet verklaard, omdat in het vraagstuk dingen van het bijzondere en van het openbare leven gevonden werden. Wat het openbare leven betreft, ik heb gezegd dat ik mij zoudte verwijderen, en daarbij heb ik het gelaten. Maar het schijnt dat ik thans genoodzaakt ben verder te gaan. Men meende, dat ik, indien de vereeniging wel slaagde, noodzakelijk minister moest blijven. Dit is eene dwaling, mijne heeren! ik ben overtuigd, dat ik als minister en als afgevaardigde de voorstellen der conferentie kan ondersteunen; maar ik heb daartoe niet minder het regt na drie maanden werkens en nadat ik achtenswaardige mannen gezien heb, in welker gelederen ik heb gestreden en onder welken ik vrienden telde; ik heb regt, zeg ik, om te zuchten op de gedachte, dat die mannen hebben kunnen gelooven, dat ik van de zaak des lands, de zaak van eenen enkelen mensch maakte. Ik heb dus besloten, de preliminairen mogen dan aangenomen worden of niet, het ministerie te verlaten. Ik heb, na mijne personele veiligheid, gedurende drie maanden te hebben in de waagschaaf gesteld; na de gezondheid der mijnen te hebben gestoord gezien door hetgeen mij persoonlijk aanging, regt om naar rust te haken. Ik verwijder mij dus; maar zulks niet uit vrees of lafhartigheid. De man, die naar voor de bedreigingen van plundering, noch voor de naamloze bedreigingen, welke men hem meermalen gedaan heeft, gesidderd heeft, is geen lafhartige. Ik zal de combinatie tot den einde toe ondersteunen, omdat ik er het geluk van mijn land aan hecht; maar ik heb daarna het regt, welke ook de uitslag zijn moge, aan mijne persoonlijke belangen te denken en op de banken der afgevaardigden de plaats te behouden, welke de eerocht van eenen man van eer het meest kan vleijen. (Toestemming.)

Mijne heeren, midden onder eenige weinige parlementaire uitdrakingen, heb ik het woord lafhartigheid hooren uitspreken. Wie hier hoe ik als afgevaardigden dat woord omschrijft. De lafhartigheid, als afgevaardigde, bestaat in niet alles te durven zeggen, wat hij wil, en in te zeggen hetgeen hij niet wil. De lafhartigheid in eenen afgevaardigden, bestaat in het elders dan in zijn geweten te zoeken, van de beweegredenen voor zijne stem; de lafhartigheid in eenen afgevaardigden is eindelijk, te zwijgen en zijn gevoelen niet uit te drukken voor eene combinatie, wanneer men zulks voor het land noodzakelijk acht, en dezelve in zijnen hooren besloten te houden; en, indien men, wanneer de gelegenheid zich opdoet, den moed niet heeft om alles te zeggen, wat men voor het belang zijner lastgevers gunstig oordeelt, zoudt men hante lastgeving als onteerend van de hand wijzen.

Mijne heeren, mannen, die zich aan omtrent de daadzaken en omtrent het regt bedrogen hadden, hebben niet gegruemd, dat gene wat zij bij vergissing hadden voorgedragen, te herroepen. Ik zal doen zoo als zij gedaan hebben. In eene der laatste zittingen heb ik gezegd, dat het aannemen der preliminairen een wijziging in de constitutie zou kunnen medebrengen. Mijn achttingswaardige vriend, de heer Devaux, heeft mij weldra mijne dwaling bewezen en ik heb dezelve oogenblikkelijk erkend, en ik heb toegestemd, zoo als ik zulks nog erken, dat het aannemen geen aanslag tegen de constitutie bevatten zal. Ik ben niet de eenige, mijne heeren, die zijne dwalingen belijd; gij hebt den achttingswaardigen heer Ch. de Broekere hooren bekenen, dat hij het aannemen van den wapenstilstand, waarvan het onmiddellijk gevolg de ontruiming van Venlo was, had aangeraden, en dat hij den volgenden dag erkende dat hij zich vergist had.

Men heeft ook zinspeling gemaakt op een gedeelte van mijn rapport van den 18 mei, waarin ik, mij verdedigende over de aantijging, van aan den raad der ministers niet te hebben voorgesteld, om het formulier van den eed des souvereins, bij de grondwet daargesteld, te wijzigen, die aantijging niet alleen als eenen laster, maar als eene smooede daad van mij afweerde.

Mijne heeren! indien ik, als minister, veranderingen in de constitutie had voor te stellen, zoudt ik mij niet tot den raad der ministers gewend hebben, ik zou, met de constitutie in de hand en uit kracht van het regt, dat zij ons gegeven heeft, voor u verschijnen, ik zou tot u zeggen, mijn naauwgezet gevoelen is, dat de constitutie in dit of dat gedeelte moet gewijzigd worden: ik zou u de beweegredenen van mijn gevoelen zeggen, en gij zoudt er de registers over zijn; maar als minister moet ik noodzakelijk in al mijne daden, in al mijne handelingen, de constitutie, zoo als die door u besloten was, ten gids nemen. Wel nu, ik bezweer de commissarissen te Londen, waarvan sommigen een gedeelte der oppositie uitmaken; ik bezweer hen om te zeggen, of ik hun redenen gegeven heb om te gelooven, dat ik, hetzij aan den prins, hetzij aan de constitutie heb kunnen te kennen geven, dat ik wijzigingen in de constitutie zou vragen. Dus ben ik, als afgevaardigde, volmaakt in overeenstemming met mijne voorgangers en ik kan de aantijging van meined aan diegenen te huis zenden, welke dezelve aan mij gezigt hebben. Ik vraag

aan de vergadering voor die explicatie, welke ik niet had geïmproviseerd, vergiffenis en ik ga tot de discussie der preliminairen over.

Mijne heeren! mijn achtingswaardige vriend en ambtgenoot, de heer *Davaux*, heeft u zeer goed bewezen, dat de voorstellen wezenlijk van de protocollen verschillen. Ik aarzel niet voor de geheele natie te zeggen: er zijn geene protocollen meer! Toen gij tegen het protocol van 20 januarij protesteerde, protesteerde gij niet tegen den grond zelve, maar tegen het recht van tusschenkomst, hetwelk de Mogendheden zich aanmatigden. Gij hebt niet geprotesteerd tegen een op zich zelve inoffensief woord, want, zoo als de heer *de Brouckere* zeer goed gezegd heeft, protocol beteekent proces-verbaal, en tegen het woord hebt gij niet geprotesteerd. Wel nu! ik zeg het in het gezigt van geheel Europa; er zijn niets meer dan voorstellen van de conferentie, aan de beraadslaging van de vergadering onderworpen. De heer *Davaux* heeft u bewezen, dat er onderscheid was tusschen de voorstellen en de protocollen. Wat Luxemburg en de schuld betreft, niet dat voor mij de protocollen, wat de schuld aangaat, iets anders dan de voorstellen zouden behelsd hebben, maar zoodanig was het gevoelen niet van vele achtingswaardige leden, en onder anderen van den heer *Forgeur*; hij zeide, eenigen tijd geleden, tot ons: gij zult ten minste Luxemburg en daarenboven de schuld hebben, welnu! ik vraag hem, of hij, na de bewoordingen der preliminairen, wel dezelfde taal zou blijven voeren? kan hij in bedenking staan, dat er nog de minste twijfel te dien opzichte overschiet?

Men heeft u over een punt gesproken, waaromtrent nog een zeer gewigtig verschil bestaat. Er bestond in de protocollen interventie zelfs omtrent de ruilingen. Welnu! omtrent de ruilingen is de conferentie ten volle uitgewischt. Herinnert u, hetgeen de heer *de Brouckere*, eenigen tijd geleden, zeide, dat, hetgeen hem den meesten schrik aanjoeg, was, de verruilingen aan den willekeur der conferentie te onderwerpen. Hij voegde er bij, men wil tot de grenshepaling des grondgebieds komen, en zoodra men het zoo ver zal gebragt hebben, zal men eene linie maken van Maastricht tot Maastricht, welke uwen handel zal uitdelgen, door u alle gemeenschap met Duitschland af te sluiten. Wel nu! dat punt is volkomen verdwenen, en alle gemeenschap met Duitschland is zelfs, indien wij het *status quo* willen handhaven, nog mogelijk. Onderzoekt de kaart en ziet, of gij niet elders, dan over Venlo, een middel van gemeenschap hebt?

Niet, mijne heeren! dat wij, volgens mijn gevoelen ooit verplicht zullen zijn, Venlo te laten varen, want ik hoop wel, dat die stad, bij de onderhandelingen, aan ons zal blijven; maar thans nu dit argument van de hand gewezen is, was het wel noodzakelijk eene andere taal te voeren, en de heer *de Brouckere* heeft tot bitsche spotternij zijnen toevlugt genomen. Maar ik wenschte wel, dat deze, in plaats van spotternijen, ons was komen zeggen, waarom het ons niet mogelijk zoude zijn, bij ons met een goed gevolg te doen, hetgeen men in Engeland gedaan heeft. Ik wenschte bovenal wel, dat men zich niet vergenoegd had met te zeggen, maar dat men beproefd had het te bewijzen, terwijl ik, door een rapport door deskundigen opgemaakt, die de zaak rijpelijk hebben onderzocht, die er de gevolgen en de onkosten van berekend hebben, kan bewijzen, dat een ijzeren weg kan gelegd worden en dat hij zelf boven een kanaal te verkiezen is, want in den winter is een kanaal dikwijls onbruikbaar en een ijzeren weg nooit. Ik zal over dit punt niet meer zeggen, en men zal mij, in een zoo gewigtig geschilpunt, wel vergeven, dat ik geene spotternij op spotternij stapel, om de puntlichten tegen te gaan.

Maar indien gij, nationaal congres, dat zoo krachtadig tegen de eischen der conferentie geprotesteerd hebt, tot de aanneming overgaat, verzaakt gij al uwe handelingen. Zult gij al uwe handelingen verzaken? Neen. Ik zal zeggen, dat eene oppermagtige vergadering niet meer onfeilbaar is dan eene andere, en zijt gij misleid geworden, dan moet gij uwe dwaling niet volhouden. Maar ik kan met stukken bewijzen dat gij geene van uwe handelingen verzaakt. Hebben wij, in het protest, tegen het protocol van 20 januarij, het beginsel van opstand, als den grondslag onzer regten, gevorderd? Neen. Wij hebben gezegd, dat wij het beziteischen van den linker oever der Schelde, van het groothertogdom Luxemburg en van Limburg, niet door een stelsel van overmeestering en vergrooing, maar uit kracht van het recht van *post-liminium* of ten gevolge van afstand. Het recht van opstand is niet anders dan op eene zeer subsidiaire wijze ingeroepen; niet ons protest van den 1 februarij. Gij hebt nooit het beginsel van opstand tot grondslag uwer regten genomen. Maar het is bewezen, dat gij den linker oever der Schelde niet hebt, noch door het recht van opstand, want deszelfs inwoners zijn niet met u opgestaan; noch door het recht van *post-liminium*, noch door het recht van cessie; want men moge al zeggen, dat dat land bij verdragen aan Frankrijk gegeven is, wij kunnen ons met de stukken en brokken van Frankrijk niet verrijken. De heer *van Meenen* beweerde gisteren, dat, daar de linker oever van de Schelde een gedeelte van een fransch departement heeft uitgemaakt, het geheel, dat dit departement uitmaakte, door de terugkeer van Frankrijk binnen deszelfs grenspalen, niet heeft kunnen verbroken worden. Maar die grond behoorde, alvorens zij aan Frankrijk toekwam, ook aan iemand; aan wien moet dan de grond, welke het liet

varen, toen het binnen zijne grenzen terugkeerde, behooren? Maar tot wien moet het verkeerdelijk genomen goed terugkomen? Het eenvoudig gezond verstand, de eenvoudigste regtskennis zegt u, dat het tot zijnen ouden bezitter moet terugkeeren. Het is zoo waarachtig, dat het recht van opstand niet als de grondslag onzer regten is beschouwd geworden, dat wij geheel Noord-Brabant konden hebben en dat het gouvernement geweigerd heeft die provincie tot munitie te doen overslaan, waarover ik hetzelfde bulde doe. Ja, het provisioneel gouvernement is voor de gevolgen van dat recht terug geweken. De premissen van uw protest van den 1 februarij zijn derhalve valsch, zij zijn het ware spoor bijster, en zoudt gij, omdat gij eene dwaling begaan hebt, meenen dat uwe eer er aan gehecht was, om daarbij te blijven volharden? Neen, de ware eer bestaat, wanneer men eene dwaling begaan heeft, in het erkennen en herstellen van die dwaling. Het protest van den 1 februarij kan slechts in eenen zekeren zin blijven bestaan; dit is tegen het recht van interventie. In de protocollen beval men ons eene onteerende en blinde aangekleefdheid. Maar de voorstellen: men legt u dezelve niet op, men biedt u dezelve aan; gij kunt ze verwerpen, gij kunt ze ten minste bediscussieren, en het bewijs daarvan is, dat die discussie sedert zes dagen open staat. Door de protocollen aan te nemen, begingen wij eene daad van slavernij, en door te beraadslagen, begaan wij eene daad van nationalen wil. Dit zeide gisteren de heer *van Meenen* zeer wel van deze tribune, waarvan hij niet dan woorden van eer en goede trouw liet hooren.

Wat zeide het protest van den 1 februarij? «Het congres protesteert tegen elke afperking van grondgebied en elke verplichting, hoedanig die ook zijn moge, welke men, zonder deszelfs nationale vertegenwoordiging, aan België zou willen voorschrijven.»

«Het zal in geen geval, ten behoeve der buitenlandsche kabinetten, afstand doen van de uitoefening der souvereiniteit, welke de belgische natie aan hetzelfde heeft opgedragen; het zal zich nooit onderwerpen aan een besluit, dat de integriteit van het grondgebied zou vernietigen en de nationale vertegenwoordiging verminken; het zal altoos van den kant der vreemde Mogendheden de handhaving van het beginsel der non interventie eischen.»

Het zal zich nooit aan eene beslissende uitspraak onderwerpen. Hoe moet men deze spreekwijze verstaan? Dat wil zeggen, dat het congres zich nooit aan eenige beslissende uitspraak, hoe ook genaamd, van eene vreemde Mogendheid, zal onderwerpen. Maar heeft men willen zeggen, dat men zich zou onderwerpen aan de uitspraak door het wettig en bevoegd gezag gedaan? Neen; en ik zal het zonder aarzelen zeggen, omdat ik geene zwijgheid maak datgene te zeggen, hetwelk ik voor waarheid houd: het nationaal congres zou het recht hebben om de nationale vertegenwoordiging te verminken. En hoe zal men het tegendeel staande houden? Wel hoe! indien gij, ten gevolge van omstandigheden, welke ik niet voorzie, het geraden oordeeldet, om een district aan eene naburige Mogendheid af te staan, zoudt gij daartoe het recht niet hebben, omdat gij daardoor de nationale vertegenwoordiging zoudt verminken. Maar zoudt gij daardoor de natie onteerd hebben? Neen voorzeker, want gij zoudt niets anders gedaan hebben, dan gebruik maken van een recht, hetwelk gij u in de constitutie hebt voorbehouden. Ik zeg, even als gij, neen, het congres zal zich aan de uitspraak eener vreemde magt niet onderwerpen; maar de natie zal zich onderwerpen aan de besluiten door de vertegenwoordiging genomen; het zijn niet dan muniters, die eene andere taal mogen voeren.

Mijne heeren! volgt daaruit, dat wij geen recht op de betwistte landen hebben, dat wij ook geen recht hebben op de menschen, welke deze landen bewonen? Neen, mijne heeren, en hier vereenig ik mij met de edelmoedige taal der achtingswaardige afgevaardigden van Limburg. De zoo aandoenlijke, zoo welsprekende woorden van de heeren *Jamins* en *de Brouckere*, hebben in mijne ziel zoo sterk als in die van iemand anders weergalmd; maar, ik zeg het ongaarne, men moet de geschillen, welke ons bezig houden, niet naar het gevoel beoordeelen. En verondersteld dat het provisioneel gouvernement in een oogenblik van zeer goed te vergevene vervoering in den geestdrift over den goeden uitslag, de aanbiedingen van Noord-Brabant had aangenomen. Veronderstelt, dat Noord-Brabant, luisterende naar de opwekkingen van het provisioneel gouvernement, in opstand gekomen was en zich met onze zaak had vereenigd. Denkt gij, dat wij daarom eenige regten op die provincie zouden hebben? Geen enkel; maar wij zouden pligten te vervullen hebben, en wel de volgende: men moest in de onderhandelingen alle mogelijke opofferingen aanbieden, om die landen te bewaren, maar tot den oorlog zal ik nooit mijne toestemming geven. De pligten, welke wij te vervullen zouden hebben, zouden zijn, aan de inwoners van die landen het recht van geboorte en de middelen te verschaffen, niet, zoo als men gezegd heeft, om van vaderland; maar om van verblijfplaats te veranderen. Dit niet doende, zoudt men aan de eer te kort doen. De afgevaardigden van Limburg dringen er intusschen op aan; maar ofschoon zij Limburg met ijver verdedigen, vergeeten zij echter om deze provincie; al wat zij aan het overige gedeelte des lands verschuldigd zijn. Wij moeten intusschen niet vergeten, een

als de heer *Johann*, in de voorlaatste zitting zeer wel getagd heeft, dat wij geene afgevaardigden van eene enkele provincie maar van geheel België zijn: ook zal ik, na het edele en grootmoedige in de taal der afgevaardigden van Limburg opgesloten, te hebben gemeld, tot hen zeggen, dat zij zich steeds in eenen al te beperkten kring gehouden hebben; zij zijn niet naar het congres gezonden om enkel de belangen van Limburg, maar om het geheele land te verdedigen, en het algemeene belang des lands moet bij hen, zoowel als bij ons, boven het bijzonder belang worden voortgetrokken. Ziedaar hoe ik de pligten van eenen afgevaardigden der belgische natie versta. Herinnert u voorts, dat gij de krachtigste toepassing van dat grondbeginsel in eene zeer plegtige omstandigheid gemaakt hebt. Tijdens de bevestiging der Nassau's kwamen de afgevaardigden van Maastricht ons voorstellen, dat de uitsluiting van het huis van Oranje de stad Maastricht aan de wraak van *Willelm* blootstelde. De afgevaardigden van Antwerpen deden ons in het verschiep de verschrikkelijkste gevolgen zien. Wat hebben wij toen gedaan? Wij hebben aan de afgevaardigden van die twee steden geantwoord, hier zijn geene afgevaardigden van Maastricht, noch van Antwerpen, er zijn geene andere afgevaardigden als van de belgische natie. Het belang de behoefte der natie is, om voor altoos dien stam van koningen te verbannen, welke haar een vernederend juk had opgelegd, wij zullen in het belang der natie spreken; thans zouden wij dezelfde taal tot de afgevaardigden van Limburg kunnen voeren; wat zouden zij kunnen antwoorden?

Mijne heeren, men heeft algemeen gedacht, dat het aannemen der preliminairen, volgens art. 6, de onmiddellijke ontruiming van Venlo, ten gevolge zoude hebben. Ik deel niet in dat gevoelen. Na de aanneming der voorstellen, bestaat er gelegenheid om te onderhandelen. Vergeet niet dat art. 6 zegt: "De wederzijdsche ontruiming der gronden, steden, plaatsen zal plaats hebben onafankelijk van de schikkingen betreffende de ruitingen." Indien nu Holland vordert, dat Venlo ontruimd wordt, zullen wij aan hetzelfde antwoorden: wij zullen Venlo niet ontruimen, voor dat gij Antwerpen ontruimd, voor dat gij ons in Maastricht het deel van souvereiniteit gegeven hebt, hetwelk ons toebehoort en zonder dat gij ons veroorlooft in het bezit der enclaveringen te treden. Gij moet aan België veroorlooven om de gevolgen van deszelfs regt, tot in de verst verwijderde enclaveringen door te drijven; gij moet veroorlooven, om onze vlag te gaan planten en de beginselen van onzen opstand te proclameren, zelfs in het hart van Holland, zelfs in al die steden en bezittingen, welke namen, hoe weinig uitheemsch ook, mij op dit oogenblik niet te binnen vallen. Wij zullen overal garnizoen leggen indien men in Venlo een hollandsch garnizoen leggen wil. Maar geloof gij, dat, indien de Koning van Holland er in toestemde om ons die voldoening te geven, geloof gij dat de staten-generaal niet dezelfde taal zouden voeren, welke gij thans zeive voert? Geloof gij, dat zij niet tot den Koning van Holland zouden zeggen: Hoe! gij zult in het hart awer staten garnizoen laten leggen. Een belgisch garnizoen in het midden eener hollandsche bevolking?... Laten wij ons dus standvastig houden in de ontruiming van het grondgebied, laten wij eischen hetgeen waarop wij regt hebben, en gij zult zien dat wij weldra al datgene zullen verkrijgen, hetwelk wij begeeren, wij zullen in het bezit van al die gronden blijven, want de toepassing van art. 6 is voor Holland even zoo onmogelijk als voor ons. Dat artikel geeft aanleiding om zoowel Venlo als het geheele overige gedeelte van Limburg voor ons te behouden. Maar al hebben wij Venlo provisioneel, zullen wij het daarom bij het definitief verdrag hebben? Ik twijfel daaraan geenszins. En hoe zou Holland zoozeer aan het definitief bezit van dat punt hechten? Is het als een handelspunt? De heer *Notkamb* heeft u gisteren zeer duidelijk bewezen, dat Venlo, in dit opzigt niets meer was. Zoude het zijn als een militair punt? Maar wanneer men de vestingwerken slecht, wordt dit punt even ineffectief als de stad Ruremonde. Ziedaar, mijne heeren, hoe ik het vraagstuk versta, ziedaar hoe een nationaal minister het moet verstaan, op straf van zijne pligten te verlaten.

Eindelijk, mijne heeren! en ten laatste, om mij voor een oogenblik op den grond der oppositie te plaatsen, indien wij veroordeeld waren om een deeltje van ons grondgebied te verliezen, zouden wij aan de inwoners, die onder ons konden wenschen te komen, hunne indemniteit en het geboorteregte aan te bieden, en, in dit opzigt, wensch ik mij geluk met het goed oordeel, dat het voorstel van den achtingswaardigen heer de *Seque* heeft mogen gebieten. Mijne heeren! ik ben afgevaardigde van *Huy*. *Huy* is mijne geboortestad, ik zal, zonder twijfel weldra weder verschijnen voor de lastgevers, die mij naar het congres gezonden hebben. Wel nu! indien *Huy* zich in den staat van Venlo bevond, indien *Huy* moest opgeofferd worden, zou ik niet gezelschap te zeggen: Laat België behouden worden, en laat *Huy* voor hetzelfde verloren gaan.

LETTERKUNDIGE AANKONDIGING.

131. Bij de Gebroeders **LANGENHUYSEN**, Boekhandelaars te 's Bosch, in de Apostelstraat, H. n° 20, in van de Pers gekomen en thans verkrijgbaar:

I.

NECROLOGIE of korte Levensschets van Wijlen den Hoogwaardigen Heer **ANTONIUS VAN ALPHEN**, Vicaris-Generaal Apostoliek van het Bisdom van 's Hertogenbosch. Prijs 10 cents.

II.

LIEFDERIJKE RAADGEVING AAN DE OUDERS, benevens een Gebed om dagelijks het heil hunner kinderen, die in deze noodlottige tijden zoo ligtelijk op het pad des verderfs geraken, van *Jesús Christus* af te smeeken. Met het motto: "Die de moeder spaart haat zijnen zoon: maar die hem lief heeft, onderwijst hem naarstiglijk." *Sen. Salomon, XIII.* (Kerkelijk goedgekeurd.) Prijs 10 cent.

BEKENDMAKINGEN.

138. **UIT DE HAND TE KOOP.**
Een volledige niet lang gebruikte **KRUIDENIER S. WINKEL** met **T O O N B A N K** en verder toebehooren. Adres onder leter B. aan de uitgevers dezer. Brieven franco.

142. **BERNARDUS HARTOGENSIS**, in de Keizerstraat, bij het Roomsche Weeshuis, te 's Hertogenbosch, annonceert, dat hij zich belast met de Inschrijving in de **VRIJWILLIGE NEGOTIATIE** en met den Aankoop van **RENVERSALEN**, het Kopen en Verkoopen van groote en kleine **SCHATKIST-BILJETTEN**, generaallijk met alle Handels Commissien, bijzonder met die van **EFFECTEN**, en zich toelegt om alles zoo billijk, als maar mogelijk is, te bezorgen en ten beste te volvoeren; vertrouwend ieder zal willen gelooven, dat zijne betrekkingen hem daartoe in staat stellen.

143. **DÉPÔT**
DE VÉRITABLE ENCRE ROUGE
D'ALLIO de Milan,
chez les FRÈRES **LANGENHUYSEN**, à *Bôte-le-Duc*.
Prix 30 cents.

FRUIZEN DER GRANEN.

TE AMSTERDAM, 8 July.

Tarwé (een doer) 120-126 b. Poets: f 11,67, f 13,33; 114 Vriess. nieuw f 7,60; 126 oud Rijn. f. 11,83. Rogge (stil) 117-120 Pruis. f 6,53, f 6,77; 118 gedroogd f 6. Havet (lusteloor) 70 voor f 3,17, *Lynsadd* (slap) 107 Egypt. f. 8,50. *Koolkagge* (lager) nieuw aveelz. f 10. *Raap-olie* f 49; *Lyn* f 44; *Hen* f 51.

BEURSPRIJS DER EFFECTEN.

AMSTERDAM den 9 July.

		gebl.
NEDERL. Werkel. Schuld. . .	à 2 1/2 pCt.	37 1/2 à 37 1/2
— Uitgestelde dito . . .	11/16	37 1/2
— Kansbiljetten . . .	f 13 1/2	à 14 13 1/2
— Schatk. bilj. groote . . .	83	à 85 84 1/2
— Dito kleine à f 100 . . .		
— Dito, dito à " 50 . . .		
— Récepis., geldl. 1830, à 5 pCt.	72 1/2	à 73 72 1/2
— Vrijwillige Geldleening. " 6	80 1/2	à 81 80 1/2
— Amortisatie-Syndikaat. " 4 1/2	60 1/2	à 61 1/2 61 1/2
— Dito, dito " 3 1/2	50 1/2	à 51 1/2 51 1/2
— Anticipatie-billet. 1831. " 6	97 1/2	à 98 97 1/2
— Handel-Maatschappij . . .	4	
FRANKRIJ. Ins. op het gr. boek. " 3	57 1/2	à 58 1/2 59
— Certifikaten van dito . . .	5	
RUSLAND Bij <i>Hops</i> en C.	5	
— Bij dezelfde 1828 en 29 . . .	88	à 88 1/2 88 1/2
SPANJE Cert. van insch. gr. boek. . .		
— dezelfde te Amsterdam . . .	42 1/2	à 43 1/2 43 1/2
ENGLAND geconsolideerde . . .	5	
NAPELS. Certifikaten	82 1/2	à 83 1/2 82 1/2